

GEOZONA 106 VALL GLACIAL DE MOLIÈRES

INTERÈS I VALOR PATRIMONIAL

La vall de Molières i la ribera de Conangles constitueixen la capçalera de la vall de Barravés (Noguera Ribagorçana). La vall de Molières, que s'estén al llarg d'uns 6 quilòmetres des del Tuc de Molières (3012 metres) fins l'aiguabarreig amb el torrent de Conangles (a una cota aproximada d'uns 1575 metres), presenta els trets característics d'una vall glacial: circs i crestes, perfil transversal en forma d'U, perfil longitudinal esglaonat amb cubetes de sobreexcavació glacial en diferents estadis de rebliment, dipòsits i formes morèniques, etc.

L'estat de conservació és excel·lent, llevat dels voltants de la Boca Sud del Túnel de Vielha on hi ha acumulacions de runa i blocs. Aigües amunt de la Boca Sud, els únics elements antròpics són la pista forestal que porta a la Pleta de Molières, el camí que remunta tota la vall i el refugi de Molières situat a 2400 m d'alçada.

Els valors turístic (excursionista) i didàctic justifiquen la inclusió d'aquesta vall en el catàleg del patrimoni geològic.

Vista de la vall de Molières, amb el Tuc de Molières (3012 metres) al fons, des de l'Espitau de Vielha.

Foto: J. Bordonau

GEÒTOPS INCLOSOS A LA GEOZONA

1. Complex morènic de l'Espitau de Vielha
2. Salt de Molières
3. Estanhons de Molières

COMARCA: Val d'Aran

MUNICIPI(S): Vielha e Mijaran

DADES FISIOLÒGIQUES

La vall de Molières, amb una orientació W-E, s'estén des del Tuc de Molières (3012 metres) fins al sud de l'Espitau de Vielha, on es produeix l'aiguabarreig amb el torrent provinent de Conangles. El recorregut total és d'uns sis quilòmetres, amb un desnivell d'aproximadament 1400 metres. El perfil longitudinal està caracteritzat per tot un seguit de replans i graons rocosos. Els replans superiors estan ocupats pels Estanhons de Molières, 4 estanys esglaonats entre les cotes 2480 i 2350 metres.

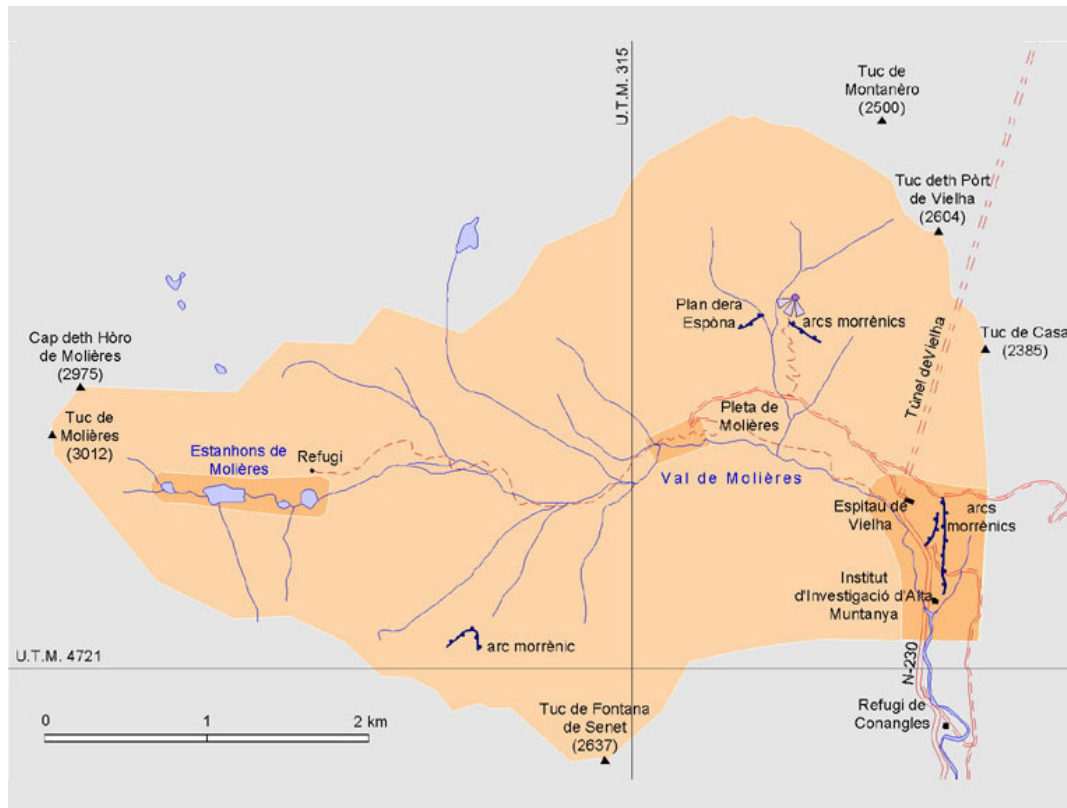
La vegetació de la conca correspon successivament, a mesura que es va guanyant alçada, als estatges altimontà, subalpí i alpí. Cal destacar les fagedes amb joliu i les avetoses a les rodalies de l'Espitau de Vielha, així com els ambients d'aiguamoll amb molles, torberes i zones humides en el fons de vall.

CONDICIONS D'ACCÉS

A la vora de la boca sud del Túnel de Vielha, hi ha amplis espais d'aparcament, tant en les esplanades al mateix costat de la carretera, com al costat de l'Espitau de Vielha. Per remuntar la vall de Molières cal seguir, a peu, el camí ben marcat que segueix el fons de la vall per la riba esquerra del riu. El camí travessa una zona de prats i posteriorment, en les proximitats del primer salt d'aigua, s'endinsa en el bosc. Superat aquest punt, i per damunt de la zona boscosa, cal seguir el corriol que mena al Refugi de Molières. En les zones amb sortints més pronunciats, el corriol es desvia del fons de vall i s'enfila uns metres pel vessant (hidrogràfic) esquerre. El desnivell total des de l'aparcament fins els Estanhons de Molières és d'uns 800 metres.

ÚS I QUALIFICACIÓ DEL SÒL

A les parts baixes de la vall, forestal i ramader amb prats i pastures. A les parts altes de la vall, erm i terreny d'alta muntanya amb prats, tarteres, afloraments rocosos, etc.

SITUACIÓ GEOLÒGICA

SITUACIÓ GEOLÒGICA

La vall de Molières se situa a la Zona Axial dels Pirineus. El substrat rocós està format bàsicament per granodiorites del batòlit tardihercinià de La Maladeta. Cal destacar també una estreta banda de calcàries del Devonià superior - Carbonífer inferior que aflora al Tuc dera Gerbosa (2845 metres) i que, amb una direcció NW-SE, travessa tota la vall de Molières.

El relleu actual de la vall de Molières és el resultat de l'acció glacial quaternària. Durant el màxim de la darrera glaciació, aquesta vall va estar ocupada per una glacera que formava part de l'aparell glacial de la Noguera Ribagorçana. Es conserven algunes morenes corresponents a les fases de la desglaciació ("Fase de glaceres d'altitud"), així com les formes i els dipòsits típics dels processos postglacials holocens.

PARAULES CLAU

Circ, cresta, horn, cubeta de sobreexcavació glacial, llindar rocós, roca amoltonada, morrena lateral, morrena frontal, canal d'allaus, con d'esbaldregalls, talús d'esbaldregalls.

EDAT DELS MATERIALS I PROCESSOS REPRESENTATS

El substrat rocós està constituït per materials paleozoics (calcàries del Devonià superior – Carbonífer inferior) afectats per l'orogènia herciniana. També afloren granodiorites del batòlit de La Maladeta, d'edat tardiherciniana. Tot el conjunt està afectat per l'orogènia alpina.

Durant el Quaternari hi ha representats processos erosius i sedimentaris lligats al modelat glacial.

INFORMACIÓ GEOLÒGICA

TIPUS D'INTERÈS I VALOR PATRIMONIAL

La vall de Molières és un exemple típic de vall glacial, amb nombroses formes d'erosió i de sedimentació d'origen glacial. Els trets més evidents són les macroformes d'erosió glacial: circs, crestes, cubetes de sobreexcavació, llindars rocosos, perfil transversal en U i perfil longitudinal esglaonat, etc. Les morenes que hom troba perfectament conservades als voltants de l'Espitau de Vielha corresponen a l'anomenat "Episodi de glaceres de vall en altitud".

L'estat de conservació de tota la vall i la facilitat d'accés a les parts més baixes (geòtops vinculats situats a l'Espitau de Vielha i al Salt de Molières) determinen un elevat potencial didàctic (tant a nivell divulgatiu com a nivell d'ensenyament superior) i, alhora, turístic i excursionista.

Interès turístic: 4

Interès didàctic (nivell divulgatiu i d'ensenyament bàsic): 3

Interès didàctic (ensenyament a nivells mig i superior): 3

Interès científic: 2

ANÀLISI COMPARATIVA

Al Pirineu, les valls d'origen glacial amb trets geomorfològics similars als de la vall de Molières són molt abundants (valls situades a les capçaleres de la Garona, la Noguera Ribagorçana, la Noguera de Tor, la Noguera Pallaresa, etc.). També són molt freqüents els estanys que ocupen antigues cubetes de sobreexcavació

glacial situades al fons dels circs per damunt dels 2000 metres d'alçada (a tall d'exemple hom pot citar els nombrosos estanys del Parc Nacional d'Aigüestortes – Sant Maurici).

Per altra part, les morenes corresponents a l'anomenada "Fase de glaceres d'altitud" són força abundants i es troben, sovint, molt ben conservades. D'aquesta manera, les morenes que formen el complex morènic de l'Espitau de Vielha es poden correlacionar, entre d'altres, amb les morenes de la Borda de Sabater i de Hònt Herèda (a la conca del riu Nere, afluent de la Garona) i de l'estany Llong (al Parc Nacional d'Aigüestortes).

RELLEVÀNCIA GEOLÒGICA

DESCRIPCIÓ GEOLÒGICA I CONTEXTUALITZACIÓ (ESPAI/TEMPS)

La geozona se situa a la Zona Axial dels Pirineus, concretament a la vora septentrional del batòlit tardihercinià de La Maladeta, constituït per granodiorites. A la vall de Molières també hi aflora una banda de calcàries del Devonià superior – Carbonífer inferior que, des del Tuc dera Gerbosa, travessa tota la vall en direcció NW-SE.

Durant la darrera glaciació quaternària (Pleistocè superior) aquesta vall representava una de les zones d'acumulació de la glacera de la Noguera Ribagorçana que, amb una longitud d'uns 27 quilòmetres, tenia el seu front situat un quilòmetre al sud de la població de Vilaller. La posició de la vall de Molières, a l'alta conca de la Noguera Ribagorçana, determina que únicament es trobin registres sedimentaris d'origen glacial corresponents a les darreres fases de la desglaciació. Concretament, les morenes que hom troba a les rodalies de l'Espitau de Vielha corresponen a l'anomenat "Episodi de glaceres de vall en altitud" (dintre de la "Fase de glaceres d'altitud").

Durant el període postglacial Holocè, la dinàmica geomorfològica d'aquesta vall està caracteritzada per tot un seguit de processos similars als actuals (flúvio - torrencials, periglacials i nivals, etc.).

RELLEVÀNCIA COM A REGISTRE GEOLÒGIC

La rellevància d'aquesta geozona està estretament lligada al camp de la geomorfologia, concretament al modelat glacial (processos d'erosió i d'acumulació).

El geòtop corresponent al complex morènic de l'Espitau de Vielha és visitat des de l'any 1985 fins l'actualitat per estudiants dels ensenyaments de Geologia (UB) i

d'Enginyeria Geològica (UB-UPC). Ocasionalment també ha estat objecte de visita per estudiants de l'ensenyament de Geografia (UB) i per estudiants de Tercer Cicle de la ETH de Zürich, en diversos cursets de geologia i geomorfologia organitzats per la Institució Catalana d'Història Natural, cursos d'estiu de la Universitat de Lleida, així com en una excursió organitzada per l'AEPECT (Asociación Española para la Enseñanza de las Ciencias de la Tierra).

REFERÈNCIES BIBLIOGRÀFIQUES

Bordonau, J. (1992): *Els complexos glàcio-lacustres relacionats amb el darrer cicle glacial als Pirineus*. Geoforma Ediciones, Logroño. 251pp.

Brusi, D. (Ed.); Domingo, M. (Coord.); Bordonau, J. et al. (2000): *Geopirineos. Espacios Naturales y Geología Pirenaica. Sector central y centrooriental*. Libro guía de la excursión. Monografías de Enseñanza de las Ciencias de la Tierra, Serie Itinerarios, nº 2. Asociación Española para la Enseñanza de las Ciencias de la Tierra (AEPECT), Girona. 123pp.

García-Ruiz, J.M.; Bordonau, J.; Martínez de Pisón, E. i Vilaplana, J.M. (1992): Benasque (M.T.N. 180). *Mapa Geomorfológico*. Serie Cartografía, n. 4, Geoforma Ediciones, Logroño. Memòria de 39pp, Mapa geomorfològic 1:50000.

García Sansegundo, J. (1992): *Estratigrafía y estructura de la Zona Axial pirenaica en la transversal del Valle de Arán y de la Alta Ribagorça*. Publicaciones Especiales del Boletín Geológico y Minero, Instituto Tecnológico GeoMinero de España, Madrid. 167pp.

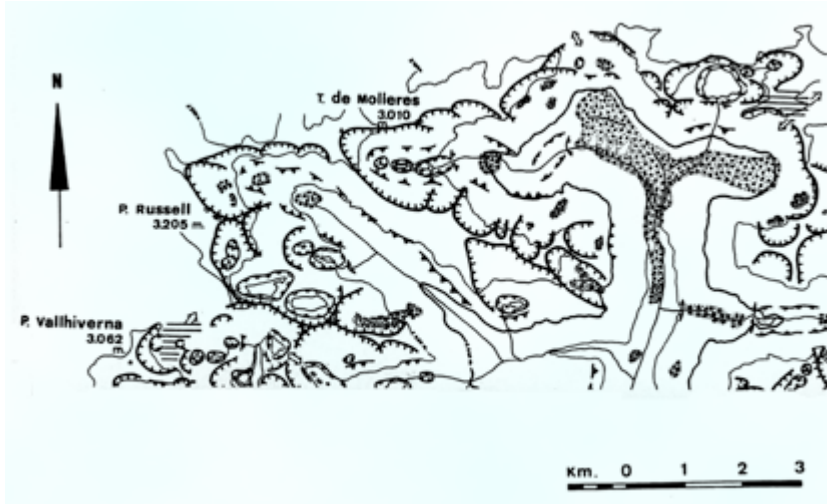
Serrat, D.; Bordonau, J.; Brú, J.; Furdada, G.; Gómez, A.; Martí, J.; Martí, M.; Salvador, F.; Ventura, J. i Vilaplana, J.M. (1994): *Síntesis cartográfica del glaciario surpirenaico oriental*. In: Martí Bono, C. i García-Ruiz, J.M. (Eds.): El glaciario surpirenaico. Nuevas aportaciones. Geoforma Ediciones, Logroño. pp. 9-15 + 3 mapes desplegable.

Vilaplana, J.M. (1983): *Estudi del glacialisme quaternari de les altes valls de la Ribagorça*. Tesi Doctoral. Departament de Geomorfologia i Tectònica, Universitat de Barcelona. 322pp.

Vilaplana, J.M. (1983): *Quaternary Glacial Geology of Alta Ribagorça Basin (Central Southern Pyrenees)*. Acta Geològica Hispànica. 18, 3/4: 217-233.

INFORMACIÓ GEOLÒGICA GRÀFICA

Mapa geomorfològic de la Vall de Molières (segons Serrat *et al.*, 1994)

LLEGENDA	
FORMES D'EROSIÓ	FORMES D'ACUMULACIÓ
cirque	material morrènic
vall en U	cordó morrènic
cubeta de sobreexcavació	material proglacial
Llindar	kame
gorja subglacial	gelera rocosa
Transfluència	morrena històrica
difluència	blocs erràtics
nínxol de nivació	material glaciolacustre
FORMES ESTRUCTURALS	HIPSOMETRIA
superfície d'aplanament	HIDROGRAFIA

Vista de la vall de Molières des del camí al Pòrt de Vielha. S'observa el perfil transversal en forma d'U.

Foto: J. Bordonau

Bloc morènic de granodiorita a les rodalies de l'Espitau de Vielha. S'observen diverses nervacions resultat de la meteorització durant el període postglacial Holocè.

Foto: J. Bordonau

INFORMACIÓ COMPLEMENTÀRIA

INSTRUMENTS DE PROTECCIÓ EXISTENTS I RECOMANACIONS PER A LA PRESERVACIÓ I/O RECUPERACIÓ DE L'ESPAI COM A VALOR PATRIMONIAL

A la geozona no hi ha cap element especial de protecció. El seu caràcter d'alta muntanya i la gairebé nul·la ocupació antròpica (llevat dels voltants de la Boca Sud del Túnel de Vielha) converteixen aquest sector en un espai natural molt ben conservat.

Les condicions d'accés actuals són molt bones, tant pel que fa a les possibilitats d'aparcament (al costat de la Boca Sud del Túnel de Vielha) com a la senyalització del camí al llarg de tota la geozona.

Seria interessant subministrar als possibles visitants d'aquesta geozona una mínima informació, afegint algun text i/o esquema en el rètol que actualment es troba al costat de l'Espitau de Vielha.

IMPACTES NEGATIUS I AMENACES

En l'actualitat l'únic element que malmet aquesta geozona és l'acumulació de blocs i de runa situada als costats de la Boca Sud del Túnel de Vielha. Llevat d'aquest fet, l'estat de conservació de tota la vall és excel·lent i no es preveu cap actuació a les zones altes que pugui suposar una amenaça a la geozona.

Una possible actuació futura que podria afectar aquesta geozona seria la construcció d'un nou túnel. En aquest supòsit, els impactes (visuals, acústics, etc.) lligats a la fase de construcció serien força elevats i caldria un estudi de l'impacte ambiental per evitar que després de la construcció del nou túnel, alguns elements

Generalitat de Catalunya
Departament de Medi Ambient
i Habitatge
Direcció General del Medi Natural

(terraplens, edificacions a l'entrada del túnel, etc.) no afectessin el complex morènic de l'Espitau de Vielha.

RECOMANACIONS SOBRE EL TIPUS D'ÚS

Donat l'interès didàctic i turístic (excursionista) de la geozona es podria fomentar la seva visita sense cap restricció. Dos dels geòtops vinculats (complex morènic de l'Espitau de Vielha i Salt de Molières) són a l'abast de tothom, amb un curt passeig a peu sense cap dificultat. L'accés als estanys i al Refugi de Molières requereix una certa experiència de muntanya doncs el desnivell a superar és d'uns 800 metres, seguint un camí marcat però amb trams de pendent fort. Cal tenir en compte les condicions meteorològiques, molt especialment quan la presència de neu pot determinar un perill d'allaus.

AUTORIA DE LA FITXA

Jaume Bordonau Ibern. Departament de Geodinàmica i Geofísica. Universitat de Barcelona.

FITXA DE GEÒTOP INCLÒS 1

Complex Morrènic de l'Espitau de Vielha

DESCRIPCIÓ GEOLÒGICA

Durant les darreres fases de la desglaciació, les glaceres pirinenques van quedar confinades a les parts més altes de les valls, fet que serveix per definir l'anomenada "Fase de glaceres d'altitud", datada entre 16000 i 13000 anys BP. En un primer episodi, anomenat "Episodi de glaceres de vall en altitud", les glaceres es caracteritzaven per presentar petites llengües.

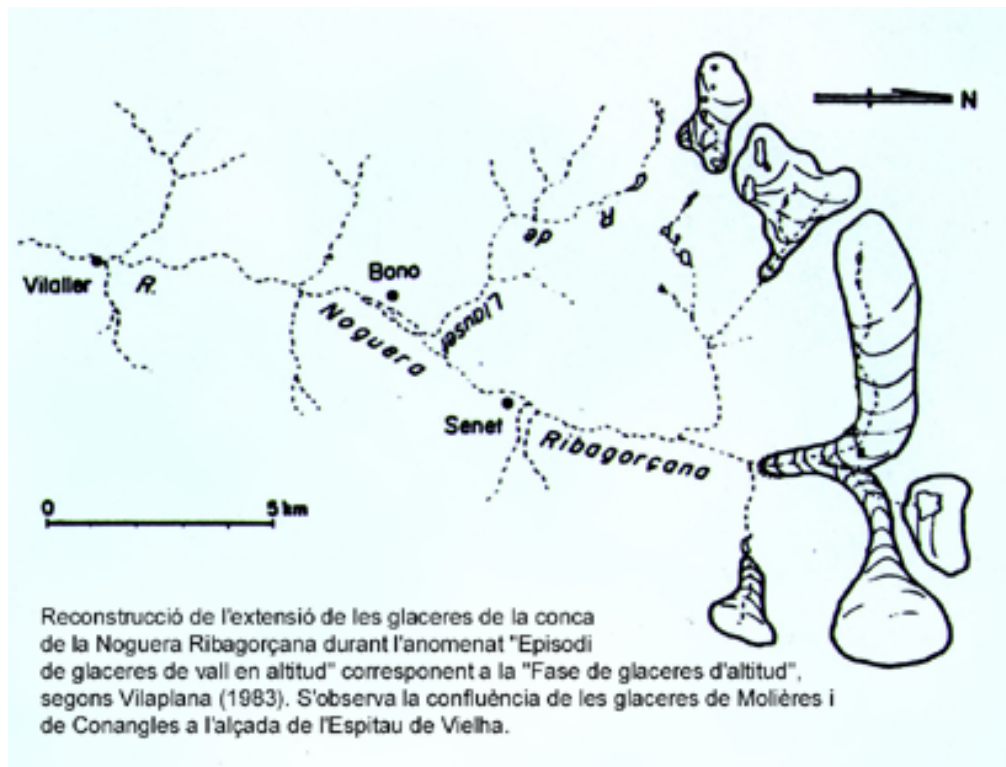
Morrena central situada entre les valls de Molières i de Conangles, a les rodalies de l'Espitau de Vielha. En superfície s'observen blocs de granodiorita.

Foto: J. Bordonau

Al costat de l'Espitau de Vielha hi ha un llom molt ben marcat, en direcció N-S, que s'estén des de la base de les parets del Tuc de Casa fins el Centre de Recerca d'Alta Muntanya de la Universitat de Barcelona. Aquest llom està recobert per nombrosos blocs de granodiorita i constitueix les restes d'una antiga morrena central situada entre les glaceres de Molières i de Conangles. Quan es va formar aquesta morrena, ambdues glaceres conflüen formant una llengua glacial de 6 quilòmetres de longitud, amb el seu front situat a una cota aproximada de 1500 metres, a la confluència del barranc de Bessiberri amb la Noguera

Ribagorçana. Paral·lelament a aquesta morrena central, i en una posició més baixa i més propera al fons de la vall de Molières, s'observa una petita morrena lateral (es pot reconèixer fàcilment per la presència de tres arbres que creixen a la cresta de la morrena). Aquesta morrena és més recent que la morrena central i evidencia la desconnexió dels aparells glacials de Molières i de Conangles.

Des d'aquest punt es pot reconèixer en el paisatge la morrena lateral esquerra de la vall de Molières, al sector del Plan dera Espòna (just al límit superior de la zona forestal). Aquesta morrena, sincrònica amb la morrena central del costat de l'Espitau de Vielha, permet estimar una gruixària d'uns 250 metres de gel per la glacera de la vall de Molières.

Les morenes de les valls de Molières i de Conangles, juntament amb les de Hònt Herèda i del Nere (conca de la Garona), han estat considerades per Bordonau (1992) com a localitats - tipus per la definició de la "Fase de glaceres d'altitud".

INFORMACIÓ GEOLÒGICA GRÀFICA

*Vista general del complex morènic de l'Espitau de Vielha.
Foto: J. Bordonau*

*Morrena lateral esquerra de la vall de Molières des de l'Espitau de Vielha, es reconeix per una línia fosca al límit superior del bosc.
Foto: J. Bordonau*

INFORMACIÓ COMPLEMENTÀRIA

RECOMANACIONS PER A LA PRESERVACIÓ I/O RECUPERACIÓ DEL GEÒTOP COM A VALOR PATRIMONIAL

Aquest geòtop està situat a l'entrada d'una vall molt ben conservada. La Boca Sud del Túnel de Vielha és un lloc força freqüentat per visitants de tota mena. Una breu explicació, que podria posar-se aprofitant el mateix rètol que hi ha actualment al costat de l'Espitau de Vielha, facilitaria la divulgació d'aquest

geòtop. Per altra part caldria solucionar el problema visual que presenten les acumulacions de blocs i runa situades al costat de la boca del Túnel (eliminació...).

IMPACTES NEGATIUS I AMENACES

Als costats de la Boca Sud del Túnel de Vielha hi ha actualment diverses acumulacions de blocs i de runa que malmeten el paisatge. Una possible actuació futura que podria afectar aquest geòtop seria la construcció d'un nou túnel. En aquest supòsit, els impactes (visuals, acústics, etc.) lligats a la fase de construcció serien força elevats i caldria un estudi de l'impacte ambiental per evitar que durant i després de la construcció del nou túnel, alguns elements (terraplens, edificacions a l'entrada del túnel, etc.) no afectessin el complex morènic de l'Espitau de Vielha.

RECOMANACIONS SOBRE EL TIPUS D'ÚS

Donat l'interès didàctic i turístic d'aquest geòtop es podria fomentar la seva visita sense cap tipus de restricció. L'accés és molt fàcil: cal deixar el vehicle a la Boca Sud del Túnel de Vielha i desplaçar-se algun centenar de metres fins assolir el llom molt marcat que constitueix el cordó morènic que separa les valls de Molières i de Conangles. Un itinerari alternatiu consisteix en prendre, des de l'Espitau de Vielha, el camí que s'enfila fins el Pòrt de Vielha i pujar fins el Plan dera Espòna, a uns 1875 metres d'alçada, on hi ha la morrena lateral esquerra de la vall de Molières. Des d'aquest punt s'obté una visió molt bona de tota la vall de Molières.

FITXA DE GEÒTOP INCLÒS 2

Salt de Molières

DESCRIPCIÓ GEOLÒGICA

Les valls glacials presenten un perfil longitudinal esglaonat, amb successius replans separats per sortints rocosos. El salt de Molières enllaça una cubeta de sobreexcavació glacial totalment plena de sediments, situada a una cota aproximada de 1725 metres, amb el fons de vall relativament pla de la Pleta de Molières (entre 1600 i 1650 metres d'alçada).

Just a la part alta del Salt de Molières el substrat granodiorític mostra algunes roques amoltonades, resultat dels processos d'abrasió i d'arrencament glacial durant la darrera glaciació pleistocena. El poliment glacial original és difícil d'observar doncs l'evolució del relleu durant el període postglacial Holocè ha originat tot un seguit de formes característiques del micromodelat granític. Entre aquestes formes es poden reconèixer nervacions, fractures poligonals, cassoletes i superfícies d'exfoliació, resultat de la disgregació mecànica del granit en condicions periglacials.

Roca amoltonada de composició granodiorítica amb poliment glacial. S'observen també superfícies d'exfoliació i nervacions formades durant el període postglacial.

Foto: R. Pallàs

Salt de Molières (a la part inferior de la imatge) i Tucs dera Talhada des del Plan dera Espòna. S'observa una morrena de boca de circ a la sortida de la canal que separa ambdós tucs.

Foto: R. Pallàs

ESPECIFICITATS REFERIDES A L'ÚS I QUALIFICACIÓ DEL SÒL Forestal.

INFORMACIÓ COMPLEMENTÀRIA

RECOMANACIONS PER A LA PRESERVACIÓ I/O RECUPERACIÓ DEL GEÒTOP COM A VALOR PATRIMONIAL

Aquest geòtop està situat en un espai natural de muntanya amb un grau de conservació excel·lent. No hi ha cap suggeriment especial de cara a la millora de l'ús d'aquest geòtop, llevat dels generals per tota la geozona.

IMPACTES NEGATIUS I AMENACES

Aquest geòtop ocupa un espai totalment natural, sense cap actuació previsible que el pugui malmetre.

RECOMANACIONS SOBRE EL TIPUS D'ÚS

Donat l'interès didàctic i turístic (excursionista) d'aquest geòtop es podria fomentar la seva visita sense cap restricció. L'accés és molt fàcil: cal deixar el vehicle a la Boca Sud del Túnel de Vielha i fer un curt recorregut a peu seguint el camí ben marcat que remunta la vall de Molières (1.5 quilòmetres de longitud amb un desnivell total d'uns 125 metres).

FITXA DE GEÒTOP INCLÒS 3

Estanhons de Molières

DESCRIPCIÓ GEOLÒGICA

Al Pirineu és freqüent trobar nombrosos estanys ocupant el fons dels circs situats per damunt dels 2000-2200 metres d'alçada. A la vall de Molières hi ha quatre estanys disposats esglaonadament entre els 2350 i els 2480 metres d'alçada. L'estany més gran, situat a una cota de 2400 metres, té una longitud d'uns 270 metres i una amplada de 100 metres. Aquests estanys ocupen antigues cubetes de sobreexcavació glacial delimitades per llindars rocosos, originades pels processos d'erosió glacial durant la darrera glaciació pleistocena. Amb la desaparició de les glaceres, aquestes cubetes són ocupades per estanys iniciant-se el seu procés de rebliment.

Els quatre estanys de Molières, disposats esglaonadament entre els 2350 i els 2480 metres d'alçada, vistos des del Tuc de Molières (3012 metres).

ESPECIFICITATS REFERIDES A L'ÚS I QUALIFICACIÓ DEL SÒL

Erm (terreny d'alta muntanya amb afloraments de roca i acumulacions de blocs).

INFORMACIÓ COMPLEMENTÀRIA

RECOMANACIONS PER A LA PRESERVACIÓ I/O RECUPERACIÓ DEL GEÒTOP COM A VALOR PATRIMONIAL

Aquest geòtop està situat en un espai natural d'alta muntanya amb un grau de conservació excel·lent. No hi ha cap suggeriment especial de cara a la millora de l'ús d'aquest geòtop, llevat dels generals per tota la geozona.

IMPACTES NEGATIUS I AMENACES

Aquest geòtop ocupa un espai totalment natural, sense cap actuació previsible que el pugui malmetre.

RECOMANACIONS SOBRE EL TIPUS D'ÚS

Donat l'interès didàctic i turístic (excursionista) d'aquest geòtop es podria fomentar la seva visita, deixant clar que l'ascensió als estanys i al Refugi de Molières requereix una mínima experiència de muntanya i una bona preparació física, doncs el desnivell total és d'uns 800 metres. El camí fins el Refugi de Molières està ben marcat. Bona part de l'any aquest sector està cobert de neu, fet que dificulta l'observació d'alguns elements geomorfològics. Cal tenir en compte les condicions meteorològiques, molt especialment quan la presència de neu pot determinar un perill d'allaus.

Des del Refugi de Molières es pot continuar l'ascensió fins el Tuc de Molières (3012 metres), seguint un corriol més o menys marcat amb fites que es dirigeix al Còth de Molières i continua per la carena amb blocs fins el Tuc de Molières. Des del Tuc s'obté una visió espectacular de tota la vall de Molières i del massís de La Maladeta - Aneto.